

เรื่องเล่าร่าพล้ง

รามาธิบดีล้ำค่า ด้วยนวัตกรรม นำพาสู่ความยั่งยืน

ฟังด้วยหัวใจ ยิ่งใหญ่ที่สุด

สมทรง สุขนานูรณ์

โรงเรียนพยาบาลรามาธิบดี งานบริหารศาลายา

หลังจากสถานการณ์โควิดตั้งแต่เดือนพฤศจิกายน ปี 2564 เป็นต้นมา งานบริการ ที่คอยช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกแก่นักศึกษาพยาบาล ของหอพัก โรงเรียนพยาบาลรามาธิบดี ศาลายา ได้เพิ่มปริมาณมากขึ้นตามลำดับ ตั้งแต่รับนักศึกษาพยาบาลชั้นปี 2 เข้ามาพัก ตามด้วยนักศึกษาพยาบาลปี 3 มาพักช่วงฝึกปฏิบัติ ตอนนี้ก็เป็นนักศึกษาพยาบาลปี 1 รวมแล้วตอนนี้หอพักมีนักศึกษาพักทั้ง 2 ชั้นปีคือ ปี 1 และ ปี 2 จำนวนผู้พักมากกว่าช่วง 2 ปีที่ผ่านมาอย่างสิ้นเชิง ถือว่าเป็นเรื่องดีนะ ที่หอพักฯ ของเราได้มีโอกาสในการทำงาน นอกจากที่เรามีนักศึกษาพักอาศัยตามปกติแล้ว ตอนนี้หอพักฯ ยังให้บริการแก่นักศึกษาพยาบาลปี 3 และปี 4 ที่เป็นกลุ่มเสี่ยงสูงที่มาจากภูมามาด้วย วันนั้นมีมากกักตัวอยู่จำนวน 8 ราย สิ่งที่ยึดทำอยู่ถึงแม้ว่าจะเป็นภาระงานที่มากขึ้นจากเดิม แต่ก็ไม่เกิดความเครียดเพราะมันต้องผ่านการอบรม มีการสาธิตกลับจนเกิดความมั่นใจว่าเกิดเหตุการณ์จริงแล้วเราจะมีสติ ไม่ตกใจจนไม่สามารถแก้ปัญหาได้ ไม่ว่าจะเป็นการอบรมการช่วยฟื้นคืนชีพขั้นพื้นฐาน (Cardiopulmonary Resuscitation: CPR) การใช้เครื่องกระตุ้นหัวใจ (AED) การซ้อมแผนดับเพลิงเบื้องต้น การช่วยเหลือเมื่อเกิดเหตุฉุกเฉินลิฟต์ค้าง ไฟฟ้าดับ ก็กักกันน้ำพัก เป็นเหมือนกำไรชีวิตของคนที่ได้มาทำงานในองค์กรนี้

2 กุมภาพันธ์ 2565

วันนี้มาอยู่เวรนอกเวลาราชการ (เวลา 16.00 น.-08.00 น.) ตั้งแต่เช้านอนพักเก็บแรงมาเต็มที่ เพราะไม่รู้ว่าจะมีเหตุการณ์ผิดปกติใดเกิดขึ้น ร่างกายต้องได้พักผ่อนก่อนไม่งั้นจะแย่เพราะว่าป็นายูกก็เข้าไปกินหลักห้าแล้ว ตั้งใจรับเวรมางานที่ทำยังไม่ได้อะไรเลยนะเรา เช็ดทำความสะอาดพื้นที่ส่วนกลาง (โซฟาปรับแขก ลิฟต์ใต้) บริการส่งอาหารนักศึกษาพยาบาลปี 3 และ 4 ที่มากักตัวที่ชั้น 7 เก็บขยะเปลี่ยนถุงขยะใบใหม่เพราะนักศึกษาพักอาศัยจำนวนมาก ก็จะมีจำนวนขยะมากเป็นเรื่องปกติ ก่อนทำความสะอาดรอบสุดท้ายก่อนปิดหอพักของน้องพักสักครู่ก่อนนะ

เวลา 21.50 น. เสียงโทรศัพท์ดังขึ้น “สวัสดีค่ะ หอพักนักศึกษาพยาบาลรามาธิบดี ศาลายา สมทรงรับสายค่ะ” “สวัสดีค่ะ อาจารย์พยาบาลที่ดูแลนักศึกษาพยาบาลปี 2 นะคะ รบกวนช่วยดูนักศึกษาชื่อ รหัสประจำตัว 6311..... อาจารย์ไม่ทราบว่ามีนักศึกษาพักอยู่ห้องอะไรคะ ทราบแต่เพียงว่าตอนนี้มีนักศึกษามีอาการเครียด เสียใจมากเนื่องจากถูกแฟนบอกเลิก อาจารย์กลัวว่านักศึกษาอาจจะคิดสั้นฆ่าตัวตาย เพราะทราบว่าเพื่อนร่วมก๊ไม่อยู่ กลับบ้านยังไม่กลับมาพักที่หอพัก” เสียงของอาจารย์พยาบาลแจ้งฉันมาทางโทรศัพท์ หลังจากวางสาย ฉันเปิดดู Google drive จากเครื่องโทรศัพท์ของฉัน เนื่องจากฉันได้รับการอบรมเรื่องการดูรายชื่อนักศึกษาจากการแชร์ไฟล์รายชื่อของนักศึกษาหอพัก พบว่า นักศึกษาค้นดังกล่าวพักอยู่ห้อง XXX ก่อนจะไปหานักศึกษา ฉันเดินไปบอกกับเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยประจำหอพักว่า ฉันจะขึ้นไปชั้น 2 อาจจะไปนานหน่อย ถ้ามีนักศึกษาสอบถามหรือต้องการความช่วยเหลือช่วยบอกนักศึกษาหน่อยนะคะ แต่เบื้องต้นฉันเขียนโน้ตแจ้งโดยติดไว้ที่ตรงโต๊ะประชาสัมพันธ์แล้ว การที่ฉันทำงานอยู่เวรนอกเวลาราชการเพียงคนเดียวจำเป็นต้องประชาสัมพันธ์ให้นักศึกษาท่านอื่นทราบด้วย เผื่อมีเหตุการณ์ผิดปกติอื่นหรือเหตุฉุกเฉินอื่น อีกไม่กี่ปีก็นึกขึ้นได้ว่าฉันไปชั้น 2 แล้วพบนักศึกษาพยาบาลชายปี 2 แล้วร่างกายนอนหงาย นอนเป็นนักศึกษาชายที่หน้าตาสวยมากคนหนึ่ง ผิวขาว ผมซอยตามสมัยนิยม สวมเสื้อยืดคอกลมแขนสั้นสีขาว กางเกงขาสั้นสีขาว คางขาวสวยใสแวววาว ดวงตาขาวใสจากการร้องไห้ นอนนิ่งอยู่ที่เก้าอี้ในห้องกลางซึ่งเป็นห้องสำหรับนักศึกษาทำกิจกรรม ฉันจำได้แม่นเพราะน้องคือนักศึกษาที่อาศัยในหอพักช่วงที่ฉันมา ปกติน้องเป็นคนร่าเริงยิ้มแย้ม แจ่มใสตลอดเวลา ฉันชอบรอยยิ้มของน้องมาก เพราะว่าเวลาน้องยิ้มจะเห็นฟันสีขาวของน้องทุกซี่ที่เรียงกันเป็นระเบียบ ปิดภาคเรียนจะไม่กลับบ้าน ชอบไปทำงานหารายได้พิเศษโดยการปลูกผักปลอดสารพิษ และยังคงนำผักปลอดสารพิษมาแจกบรรดาแม่บ้านประจำหอพักอยู่เป็นประจำ หลังจากที่นั่งเห็นน้องเห็นเธอก็วิ่งเข้ามาสวมกอดฉัน ร้องไห้สะอึกสะอื้น พูดได้แต่เพียงว่า “หนูไม่เหลือใครแล้ว เขาบอกเลิกหนูแล้ว เพื่อนก็ไม่อยู่ห้องหนูไม่รู้ว่าจะคุยกับใครเลย หนูอยากได้เพื่อนคุย เมื่อก่อนหนูเพิ่งโทรไปเล่าให้อาจารย์ที่ปรึกษาฟัง” เสียงพูดปนเสียงร้องไห้มันช่างน่าเศร้าเสียเหลือเกิน “นักศึกษาอยากร้องไห้หรือออกมาเลย อยากเล่า อยากระบายอะไรบอกป้าได้เลย ป้าไม่มีความรู้อะไรหรอกแต่ก็ยินดีรับฟังนักศึกษาทุกเรื่องนะ” ฉันชวนนักศึกษาคนดังกล่าวคุยไปสักพัก สังเกตว่าอาการเสียใจของน้องเขาเริ่มทุเลาลง เหลือบ่นบ่นที่นาฬิกา นี่เกือบจะ 5 ทุ่มแล้วนะจะได้เวลาที่จะปิดหอพักแล้วภาระงานก่อนปิดหอพักยังมีอีกหลายอย่าง ไม่ว่าจะเป็นทำความสะอาดพื้นที่ส่วนกลาง ปิดพัฒนาเรื่องให้นักศึกษาไม่ได้ใช้ ตั้งปลั๊กเครื่องไมโครเวฟ เพื่อป้องกันการเกิดอัคคีภัย ปิดลิฟต์ เพื่อป้องกันนักศึกษาติดอยู่ในลิฟต์กรณีไฟตก ไฟดับ ปิดไฟทางเดินเพื่อเป็นการประหยัดพลังงานตามนโยบายประหยัดพลังงานของโรงเรียนพยาบาลรามาธิบดี “นักศึกษาสบายใจขึ้นบ้างมั๊ยคะ ป้าต้องขอตัวไปทำงานที่ค้างอยู่ให้เสร็จก่อนนะคะ ถ้ามีอะไรให้ป้าช่วยเหลือโทรภายในที่เบอร์ 666 ได้ตลอดเวลานะถึง 08.00 น.ของวันพรุ่งนี้นะคะ หรือจะส่งไลน์ส่วนตัวก็ได้ค่ะ” “ขอบคุณมาก ๆ ค่ะป้า หนูสบายใจขึ้นแล้ว ถ้าหนูไม่สบายใจจะโทรไปหาคุณนะ” เสียงของนักศึกษาตอบมา

หลังจากที่ทำการปิดหอพักเสร็จ ฉันเดินขึ้นไปดูที่หน้าห้องพัก XXX อีกครั้ง เห็นไฟในห้องเปิดอยู่แต่ไม่มีเสียงร้องไห้อีกแล้ว ฉันคิดว่า นักศึกษาค้นดังกล่าวน่าจะสบายใจมากขึ้น หลังจากนั้นฉันโทรไปรายงานให้หัวหน้างานรับทราบพร้อมทั้งเขียนสมุดบันทึกประจำวัน เพื่อรายงานให้หัวหน้างานของฉันรับทราบต่อไป จนรุ่งเช้าฉันขึ้นไปสำรวจความเรียบร้อยก่อนเปิดหอพักอีกครั้ง ก็ไม่พบความผิดปกติใดใด ไฟในห้อง ยังคงเปิดอยู่เช่นเดิม นักศึกษาเปิดไฟนอนทั้งคืน แต่ไม่มีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้นก็ดีมากแล้ว ความภูมิใจของฉันวันนี้คือ ฉันได้ช่วยเหลือนักศึกษาคนหนึ่งที่กำลังเสียใจ ให้ได้รับความสบายใจ ถึงแม้ว่าสิ่งที่ฉันทำได้มีน้อยอะไรเลย เพียงแค่รับฟังความรู้สึกของคนคนหนึ่งเท่านั้นเอง